

ГЛАВА ШЕСТА.

Къмъ Лобното мѣсто.

На българския брѣгъ. — Рѣчь и клѣтва. — Къмъ Балкана. — Схватка съ аскера. — На Миленъ камъкъ. — Иамѣната на Враца. — Най-трагичния моментъ отъ живота на Христо Бойковъ. — Въ уединение — Горчивото съзнание на поета и користолюбието на единъ овчаръ. — Една люта присяда. — Убийството на поета. — Жалкитѣ остатъци отъ едно монументално дѣло. — Допълнение: — Отгласи въ чуждата преса слѣдъ завладѣването на „Радецки“ и дипломатическитѣ прѣрѣкания между Букурещъ и Цариградъ. — Свидѣтелството на екипажа за плѣняването на „Радецки“.

I.

На 17. „Радецки“ забилъ въ пѣсъкътъ прѣдъ Козлудуйския брѣгъ.

Въ единъ мигъ въоръжената чета се намѣрила на българския брѣгъ, построена въ походна ширинга, безъ иерархически чинове, но съ ентузиазмътъ, който ѝ е вдъхвала идеята на свободата. Побързалъ поетътъ-воевода да наелектризира младитѣ воини, държалъ имъ трогателно слово за свещенниятъ дългъ къмъ отечеството и златната свобода, внушилъ имъ, че цѣла България гледа на тѣхъ, и ги заклѣлъ, въ името на тие неизблеми начала, да измратъ заедно съ него въ бой противъ врагътъ. Не е пропуснало юначното, но любвеобилно сърдце на нашиятъ човѣкъ да внуши още на храбрата дружина, че свободата, за която сж тръгнали да мратъ, не имъ позволява да посѣгатъ върху живота и върху имота на мирни, невинни хора. —